

“Faig triomfar la bondat, afartat de veure que el malparit guanya sempre”

Tuli Márquez (Barcelona, 1962), enfeinat de primer en la promoció de grups musicals i després en la realització de tràilers de televisió, publica a les Edicions del Periscopi la seva primera novel·la, *L'endemà*, ambientada en el món musical. És llicenciat en periodisme.

—Feia gaire que pensàveu escriure la novel·la?

—Sí, molt. La vaig escriure per a treure'm l'espina del món de la música, en el qual vaig intentar sobreviure.

—Quins anys hi va treballar?

—Del 88 al 93, que és quan me'n vaig a TV3. I ara en faig una sobre el món de la televisió, no pas per a treure'm l'espina de TV3, perquè hi vaig ser molt feliç, però hi ha coses que cal dir, com ara que en aquest país que vol ser una nació, i espero que ho sigui, hi ha d'haver, a part de la pública, dues cadenes privades potents.

—Quina espina us volíeu treure del món musical?

—Doncs que quan vas a Anglaterra i hi vius la música, és un negoci, i aquí, una aventura. En aquest llibre m'he inventat l'estereotip de la banda que triomfa perquè ho fa tot bé i l'acompanya la sort. I fan, de l'aventura d'uns marrecs, un negoci. Vinc d'una època en què les actuacions les pagaven els ajuntaments a quatre milions de pessetes i en negre. I allò que hauria d'haver servit de coixí per a generar una indústria..., com que la gent no en sabia, tants diners com entraven, tants en sortien.

—Però mentrestant tothom s'ho devia passar molt bé, no? Devia ser una festa contínua?

—Va ser una festa mol maca.

—Teníeu cap novel·la al cap a l'hora de gestar-la?

—Sí. La novel·la neix d'un llibre que és *Càndid*, de Voltaire, perquè dóna protagonisme a la bondat en una època on triomfen el cop de colze i la trepitjada. La manca de maldat d'en Toni Rovira, mànager del grup, el porta a salvar-se en un món ple de taurons. La motivació del llibre és: en totes les voltes que he fet pel món m'he afartat de veure que l'orgullós, l'arrogant, el malparit, acaba guanyant la partida, i en ser a casa hi reflexiono i, com un Voltaire de la vida, dono l'oportunitat a una persona que no té cap possibilitat de guanyar.

JORDI PLAY

Tuli Márquez s'estrena com a novel·lista amb *L'endemà*, publicada per les Edicions del Periscopi.

—Hi vàreu fer diners?

—Gens, ni un duro. Treballava per amor a la música. Pagava tothom, dels músics als tècnics de so, i quan acabava de fer-ho no me'n quedaven ni cinc. Passa que sóc de Sant Gervasi, i tenia les lleties a taula. Els 80 eren d'una candidesa enorme. Per això va morir tanta gent. Ara desconec el món del rock català actual. Surten molt bons grups, això sí.

—Morts per les drogues?

—Per les drogues, per accidents. Per desconeixement. El meu amic de 18 anys va morir d'una embòlia. Es va punxar, es va provocar una embòlia i es va matar. Li faig un homenatge, en el llibre.

—Quan va començar a escriure la novel·la, exactament?

—Fa quatre anys. Em tiren enere el guió d'un grup de música i l'endemà començo a escriure la història de Les Roques, el conjunt. Me'n vaig a l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu i aquí la treballo.

—Què heu après, en aquesta escola?

—A fer una estructura, amb el desencadenant, el primer punt de gir, el nus, el segon punt de gir i el desenllaç. Si els lectors d'EL TEMPS volen dedicar-se al món de l'escriptura, amb això ja en tenen prou per a escriure una novel·la. I llegir molt.

—El problema principal dels grups són les tensions, les rivalitats, les discussions eternes?

—No. És la ignorància, que és el mal del món. El músic pujava a l'escenari per a multiplicar les seves possibilitats de tirar-se una tia. T'ho poso pel broc gros. Però un grup com Coldplay, i tots els grups anglesos, abans de pujar-hi s'han passat tres, quatre anys, de la seva vida assajant a tota hora. I aquí era al revés, en el meu temps. Ara la situació ha canviat. Veus Mishima i veus que saben tocar.

—El vostre pas pel món de la música us ha fet més savi que no pas ric, hi heu après gaires coses?

—No gaires. La música potser m'ha demostrat que com a país i com a societat anem amb 20 anys de retard respecte al món modern. Anglaterra, on vaig anar a gravar *Flor de nit* amb Dagoll Dagom, és un altre món.

Lluís Bonada